

1914

New York

‘Daar is het! Het Vrijheidsbeeld!’

De opgetogen uitroep van het kind veroorzaakte een golf van enthousiasme onder de passagiers van het stoomschip, dat langzaam de haven van New York binnengleed.

Maggie Montgomery ging op haar tenen staan om een eerste glimp van het wereldberoemde standbeeld op te vangen. Toen ze tussen de mensen door eindelijk de enorme arm met de fakkel zag, voelde ze een adrenalinestoot door haar lichaam gaan die net zo hevig was als de wind die haar omslagdoek van haar hoofd probeerde te blazen. Amerika’s symbool van vrijheid. Van nieuw leven.

Maggies nieuwe leven.

Ze kneep in de arm van haar broer. ‘Kun je het al geloven, Gabe? We zijn in Amerika.’

Gabe knikte en hield zijn blik gericht op het immense stand-

beeld dat voor hen opdoemde. ‘Het ziet er nu al indrukwekkend uit.’ Door de harde wind kon ze hem nauwelijks verstaan.

Ze hield zijn arm stevig vast en vermoedde dat haar broer stiekem net zo emotioneel was als zij. Zelfs in haar stoutste dromen had ze zich dit moment niet kunnen voorstellen – dat haar grote wens, om te reizen en de wereld te zien, daadwerkelijk zou uitkomen. En nu stonden ze op het punt om hun oudere broer Rylan en zijn gezin in New York te bezoeken. Welke avonturen zouden hun hier te wachten staan?

Gabe legde zijn hand op haar elleboog. ‘Kom, we lopen naar de andere kant, zodat we de haven kunnen zien. Misschien staat Rylan daar wel op ons te wachten.’

Gabe was een boom van een vent en had geen enkele moeite om zich samen met Maggie een weg door de mensenmassa te banen. Al snel stonden ze bij de reling tussen de opgewonden passagiers. Net als Maggie verwonderden velen van hen zich voor het eerst over de torenhoge gebouwen van New York.

Adembenemend, dat was het enige wat Maggie nog kon denken. Alles was hier zo anders dan in hun kleine dorpje in Cork. Door de overweldigende enormiteit van de stad die voor haar lag, voelde ze zich opeens ontzettend klein en onbelangrijk. Ze was blij dat Gabes arm om haar middel lag en ze zich stevig aan de reling vasthield. Toch kon ze niet voorkomen dat er een rilling door haar lijf trok.

Gabe trok haar dichterbij naar zich toe. ‘Heb je het koud, lieverd?’
‘Nee. Ik ben gewoon zo blij dat we er zijn.’ Stilletjes was ze ontzettend zenuwachtig voor hun aankomst in Amerika, maar dat hoefde haar overbezorgde broer niet te weten. ‘Het is zo lang geleden dat we Rylan hebben gezien. Ik hoop maar dat hij ons nog herkent.’ Ze keek even in de grijze ogen van Gabe, die als twee druppels water op die van haar leken. ‘Denk je dat hij erg veranderd is?’

De gure wind blies Gabes donkere haar over zijn voorhoofd. Hij had zijn muts in zijn jaszak gestopt, omdat die met deze wind toch niet lang op zijn hoofd zou blijven zitten. ‘Daar hoeft je echt niet bang voor te zijn. Rylan is misschien met de liefde van zijn leven getrouwd en heeft de kleine Delia geadopteerd, maar volgens mij is hij verder gewoon zijn oude zelf gebleven.’

Toen Rylan en Colleen een meisje hadden geadopteerd uit het weeshuis waar Rylan werkte, was Maggie alleen nog maar doller op haar broer geworden. ‘Delia zal inmiddels wel zeven of acht zijn.’

‘Precies de juiste leeftijd om spontaan in katzwijn te vallen door de schoonheid en charme van haar tante Maggie.’ Gabe trok plagend aan een losse krul die onder haar omslagdoek uit piepte.

Ze tikte hem op zijn vingers. ‘Houd toch op. Ik ben helemaal geen schoonheid. En vergeleken bij de vrouwen van New York al helemaal niet.’ Ze glimlachte. ‘Ik heb alvast wat Amerikaanse tijdschriften gelezen om te weten te komen wat de dames hier zoal dragen.’ Ze trok aan de mouw van haar degelijke, bruine overjas. ‘Ik ben bang dat ik hiermee totaal uit de toon val.’

‘Maak je maar geen zorgen. Colleen en de rest van de O’Leary’s kunnen je vast helpen om je gepast te kleden en vinden het heus niet erg om je een paar jurken te lenen.’ Gabe grijnsde en er verschenen twee kuiltjes in zijn wangen.

Maggie was dol op haar knappe broer, die al sinds jaar en dag haar beschermer was. Ze wist dat Gabe zelf niet zo had staan springen om op reis te gaan en dat hij voornamelijk op aandringen van hun moeder was meegegaan. Zij en haar familie waren het erover eens dat ze het beste tot de zomer in Amerika konden blijven. Zo zou Gabe de politieke problemen in Ierland kunnen vergeten en had Maggies voormalige verloofde alle tijd om hun breuk te verwerken en zijn leven weer op te pakken.

In de emotionele nasleep van haar stukgelopen verloving

met Neill Fitzgerald had haar moeder Maggie het geld voor de overtocht gegeven. Toen het eenmaal tijd was om te vertrekken, vond Maggie het echter ontzettend moeilijk om haar moeder achter te laten.

‘Hé, waarom kijk je opeens zo zuur?’ vroeg Gabe, terwijl hij haar aanstootte.

Ze haalde kort haar neus op en hief toen haar kin. ‘Ik mis thuis gewoon, dat is het enige. Hier zal alles wel heel anders zijn, of niet?’ Ze gebaarde naar de naderende kust.

‘Waarschijnlijk wel, ja.’ Gabe kneep geruststellend in haar arm en keek haar veelbetekenend aan. ‘Mam heeft het prima bij Paddy en Claire en de kleinkinderen. Er is niks om je schuldig over te voelen.’

Niets, behalve het geheim dat ze diep in haar hart verborgen hield. Maar het had geen enkele zin om daar nog langer aan te denken.

Er klonk geschreeuw op het bovendek en opeens kwam heel de mensenmassa in beweging.

‘Volgens mij zijn we er bijna. We kunnen onze koffers maar beter pakken.’

Zodra de bemanning een aantal minuten later de loopplank liet zakken, haastten de passagiers zich om de oever te bereiken. Maggie werd meegesleurd in de dringende menigte, terwijl ze met haar ene hand haar koffer en met haar andere hand Gabes arm vasthield. Hoe zouden ze Rylan in deze chaos ooit kunnen vinden?

Bij haar eerste stappen op vaste grond wankelde ze op haar benen. Ze moest haar uiterste best doen om rechtop te blijven staan, maar dat lukte haar in de drukte amper. De doordringende geur van rauwe vis en zwetende lichamen drong haar neus binnen.

Gabe leidde haar naar een open plek bij een muur en zette hun koffers op de grond naast haar neer. ‘Rust hier maar even

uit. Dan probeer ik Rylan te vinden.’ Hij haalde zijn pet uit zijn zak en trok hem over zijn verwaaide kapsel. ‘Blijf hier tot ik terug ben. Beloofd?’

‘Beloofd.’ Ze was helemaal niet van plan om ergens heen te gaan en vond het prima om vanaf deze plek getuige te zijn van alle activiteit in de haven – de mannen die het schip uitlaadden en de vele andere passagiers die langs het water liepen. Maggie maakte haar omslagdoek los en stopte die in haar jaszak. Ze verlangde zo naar een warm bad en zeep om haar haren te wassen. Ze had haar lange, donkere krullen ingevlochten en de hele reis boven op haar hoofd gedragen, omdat ze bang was om luizen of andere ziektes te krijgen.

‘Maggie! Ben je het echt?’

Maggie keek in de richting vanwaar de enthousiaste stem klonk. Toen verscheen er een brede glimlach op haar gezicht en de tranen sprongen haar in de ogen. ‘Rylan!’

Haar broer negeerde alle mensen en koffers, rende op haar af en nam haar in zijn armen. Ze drukte hem tegen zich aan en kuste zijn beide wangen.

‘Ach, Maggie. Je bent nog mooier dan de laatste keer dat ik je zag.’ Rylan veegde zijn ogen droog.

Maggie vond het altijd geweldig dat haar broer zijn gevoelens voor niemand verborgen hield, maar ze had hem nog nooit zo emotioneel meegemaakt. ‘Je bent een charmante leugenaar. Na een week op dat drijvende stuk kurk zie ik er vast verschrikkelijk uit.’ Ze was dolblij om hem te zien en lachte. ‘Maar jij ziet er fantastisch uit. Zo te zien doet het getrouwde leven je goed.’

Hij fronste even, maar grijnsde toen. ‘Met een prachtige vrouw als Colleen kan dat ook bijna niet anders.’

Ze omhelsde hem nog eens. ‘Ik ben zo blij om je te zien. Ik heb je zo lang moeten missen.’ Ze drukte een kus op zijn wang. ‘Ik kan niet wachten om mijn schoonzus en mijn nichtje te zien.’

Ze had de kleine Delia drie jaar geleden ontmoet, toen Rylan voor een nogal onconventionele huwelijksreis met zijn nieuwe gezin naar Ierland was gekomen. Sinds Delia's adoptie rond was, namen Rylan en Colleen het meisje overal mee naartoe.

‘Colleen kan ook niet wachten om jou te zien.’ Hij ging iets rechterop staan en liet zijn blik over de menigte glijden. ‘Waar is Gabe? Hij kan je hier beter niet zomaar alleen laten.’

‘Hij is je gaan zoeken. Heb je hem nog niet gezien?’

‘Nee.’ Hij fronste. ‘Ik hoop maar dat hij niet in de problemen is geraakt. Er lopen hier nog weleens ongure types rond die de zakken van nietsvermoedende reizigers leegroven.’

‘Wees maar niet bang, broertje,’ klonk er ineens een bekende stem. ‘Ze hebben mijn zakken met rust gelaten.’

Rylan grijnsde, draaide zich om en gaf Gabe een stevige knuffel.

‘Dat is lang geleden. Te lang, eigenlijk.’ Gabe klopte Rylan op zijn rug.

Rylan knikte. ‘Je hebt geen idee hoe geweldig het is om mijn familie nu eindelijk aan de andere kant van de oceaan te hebben. Kom. Als we niet snel terug zijn, gaat Colleen zich nog zorgen maken.’

De mannen tilden de koffers op en het trio liep via de hoofdstraat de stad in. Maggie voelde zich langzaam maar zeker steeds meer op haar gemak en nam elk detail van haar kleurrijke omgeving in zich op: de indrukwekkende gebouwen die zo hoog waren dat ze hun toppen niet eens kon zien, de gekleurde kleding in allerlei stijlen en de fascinerende manier waarop de mensen die voorbijliepen met elkaar praatten.

Een paar straten verderop bleef Rylan staan. ‘Vanaf hier nemen we de tram. Vanaf onze eindhalte is het nog maar een klein stukje naar huis.’ Hij zette de koffers bij een verkeersbord op de grond. ‘We hebben geen auto, dus meestal lopen we of nemen we de tram.’

‘Dat hoef je ons toch niet uit te leggen, R.y. Thuis lopen we ook overal naartoe.’

Maggie lachte. ‘Voor mij is de tram al een hele luxe.’ *Net als de rest van deze reis.*

Het enige wat haar plezier nog in de weg stond, was het continue schuldgevoel dat aan haar knaagde. Ze had met haar familie afgesproken dat ze hier tot de zomer zou blijven, maar eigenlijk wilde ze helemaal niet meer terug naar Ierland. De kans om naar Amerika te reizen, aan de beperkingen van haar geboortedorp te ontsnappen en haar geluk in de grote stad te zoeken, was een droom die Maggie niet zomaar op zou geven. Zelfs als dat betekende dat ze haar geliefde moeder voorgoed achter moest laten.

Twintig minuten later stapten ze na een onstuimige tramrit uit. Gabe zette zijn koffer op de grond en bleef toen even staan om op adem te komen.

Onderweg had Gabe zo veel indrukwekkende dingen gezien dat zijn hart ervan op hol geslagen was. Door de politieke onrust in Ierland had hij zijn thuisland eigenlijk niet willen verlaten. De enige reden waarom hij toch was meegegaan, was dat Maggie op die manier niet alleen hoefde te reizen en zijn moeder zich iets minder zorgen zou maken. Hij had gedacht dat hij alles aan New York verschrikkelijk zou vinden, maar toen hij door de open deuren van een brandweerkazerne een grote, rode brandweerwagen had gezien, had zijn hart een slag overgeslagen. Gabe kon niet wachten om meer tijd met Rylan en zijn gezin door te brengen, maar ook om meer te weten komen over de brandweer van New York. Hij hoopte nieuwe ideeën op te doen, die hij vervolgens mee kon nemen naar de ietwat primitieve kazerne van Cork. Elke mogelijke verbetering was in hun dorp meer dan welkom.

Na een paar minuten lopen bleef Rylan voor een cementen trap staan.

‘Daar zijn we dan,’ zei Rylan, terwijl hij de trap naar een hoog stenen huis opliep.

Vergeleken bij hun moeders bescheiden boerderijtje in Ierland leek Rylans huis wel een kasteel. Toch zou Gabe de prachtige, groene velden rondom hun huis nooit voor iets anders verruilen. Hij liet zijn blik door de straat gaan en zag dat elk huis er precies hetzelfde uitzag. Daarbij was er zo ver het oog reikte geen groen te bekennen. Waar kon Delia hier rondrennen en spelen?

‘Houd eens op met dat gestaar en kom binnen,’ zei Rylan met een lach.

Hij duwde de voordeur open en stapte een lange, smalle gang in. Verderop klonken vlugge voetstappen en vrijwel meteen daarna kwam er een meisje op hen afgerend.

‘Mama, kom snel! Ze zijn er!’ Het blonde kind rende naar Rylan toe en sprong in zijn uitgestrekte armen.

Rylan lachte het meisje stralend toe. ‘Je kent oom Gabe en tante Maggie nog wel, toch?’

Delia knikte en draaide haar gezicht toen verlegen weg. ‘Tante Maggie ken ik nog, omdat ze zo mooi is.’

Gabe kon zijn lachen nog maar net inhouden.

Maggie negeerde hem en tilde het kind uit Rylans armen. ‘Maar lang niet zo mooi als jij, lieverd. Ik wilde dat ik net zulk mooi haar had als jij.’ Ze drukte een kus op de wangen van het meisje, waarop Delia giechelde.

Rylan knipoogde naar Colleen, die nu ook naar hen toe kwam. ‘Daar is mijn liefallige echtgenote. Ik begon bijna te denken dat je ervandoor was.’

Colleen gaf haar man een plagende tik op zijn arm. Drie jaar huwelijk hadden de vrouw met haar rode lokken en violetblauwe ogen duidelijk niet weten te temmen.

‘Houd op,’ waarschuwde ze haar man, terwijl ze op Gabe afstapte en hem omhelsde.

Hij drukte een kus op haar wang. ‘Fijn om je weer te zien, Colleen.’

‘We zijn zo blij dat jullie ons konden komen opzoeken. Rylan mist zijn familie hier zo.’

Haar gezicht straalde zo veel liefde uit dat Gabe er even door van stuk gebracht was. Hoe zou het zijn om door zo’n geweldige vrouw bemind te worden? Colleen was zo anders dan de grillige Brigid, die hem voor een andere brandweerman aan de kant gezet had. Gabe probeerde niet meer aan haar te denken en concentreerde zich op het gezin van zijn broer.

Colleen omhelsde Maggie. ‘Jullie zullen na zo’n lange reis wel doodmoe zijn. Doe alsof je thuis bent en zoek een plekje, dan zet ik water op voor de thee.’

Rylan nam hun jassen aan en hing ze op een haak. Toen leidde hij hen via een deur aan de rechterkant van de gang naar de gezellige woonkamer, waar een warm vuur brandde. Bij de open haard stonden een ruime sofa en twee stoelen.

Maggie ging met de kleine Delia op de bank zitten.

‘Kan ik jullie een glaasje Ierse whisky aanbieden?’

Gabe schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je. Ik heb inmiddels zo veel katers gehad dat ik die slechte gewoonte maar heb opgegeven. Thee lijkt me heerlijk.’

Rylan ging tegenover Gabe zitten. ‘Hoe was het met mam toen jullie vertrokken? Vond ze het echt niet erg dat jullie me hier wilden opzoeken?’

‘Nee. Ze wilde zelfs mee, maar het gaat nog altijd niet zo goed met haar gezondheid. Paddy en Claire zorgen nu voor haar. En Tommy en Eileen helpen ook een handje mee.’

Rylan keek hem met een droeve blik aan. ‘Ik wilde dat ik een maand vrij kon nemen om haar op te zoeken, maar het

weeshuis zit de laatste tijd stampvol en ik kan Colleen ook niet zomaar alleen laten.'

'O? Is er soms iets wat wij nog niet weten?' Maggie knipoogde naar Rylan.

Ergens had Gabe verwacht dat Colleen bij hun aankomst hoogzwanger zou zijn, maar aan haar slanke figuur te zien was er voorlopig nog geen neefje of nichtje op komst.

Rylan fronste. 'Nee, helaas niet. En dat is eigenlijk nogal een gevoelig onderwerp, dus ik zou het erg waarderen als jullie er in het bijzijn van Colleen niet over beginnen.'

'Dus, Rylan,' zei Gabe, die de gelegenheid aangreep om een ander onderwerp aan te snijden, 'kun je me morgen misschien een rondleiding door de dichtstbijzijnde brandweerkazerne geven?'

'Denk jij nou echt nooit ergens anders aan?' Maggie rolde met haar ogen. 'Er gaat geen dag voorbij dat jij niet over brand praat, of wel?'

'Het zit hem in het bloed, lief zusje.' Rylan stond op en porde met een pook wat in het vuur. De houtblokken sisten en er schoot een vlam omhoog. 'Maar nu je het zegt, ik ken chef Witherspoon goed. Hij komt regelmatig langs om het weeshuis op brandveiligheid te inspecteren. Als je wilt, kan ik best een rondleiding voor je regelen.'

'Dat zou fantastisch zijn. Hoe sneller, hoe beter.'

Rylan lachte. 'Ik merk al dat je na die lange bootreis niet kunt wachten om weer aan de slag te gaan. Maak je maar geen zorgen. Ik breng je morgen wel even naar de kazerne.'

Gabe voelde dat zijn hartslag van opwinding versnelde. Als hij meer over de brandweer van New York te weten kon komen, zou hij thuis als een ware held onthaald worden en hopelijk zelfs promotie kunnen maken.

Dat bracht een brede glimlach op zijn gezicht en maakte zijn reis naar Amerika opeens een stuk minder vervelend.

Het kletterende geluid van metaal echode door de vochtige gangen van de New Yorkse gevangenis toen de celdeur achter hem werd dichtgeslagen. Adam O’Leary maakte zich zo breed mogelijk en bereidde zich voor op zijn laatste wandeling door de lange gang. Na een straf van drie jaar zou hij dolblij of zelfs euforisch moeten zijn dat hij vandaag eindelijk vrijkwam, maar in plaats daarvan lag er een steen op zijn maag. Hoe zou hij zijn familie – zijn strenggelovige, uiterst morele familie – na zijn veroordeling en straf ooit nog onder ogen kunnen komen?

De muffe stank van ongewassen lichamen volgde hem tot aan de laatste cel door de gang. De bewaker die met hem meeliep, haalde zijn rinkelende sleutelbos uit zijn zak en draaide het slot open. Toen leidde hij Adam door de deur. Ze kwamen in een grote kamer met een hoge balie en een aantal lange banken.

‘Ik geef het niet graag toe, O’Leary, maar ik zal je lelijke kop hier wel missen.’ De man die Adam de afgelopen jaren had leren kennen als ‘Sarge’ grimaste. Adam ging er maar van uit dat dat zijn versie van een glimlach was.

Adam knikte en keek hem oprecht aan. 'Bedankt, Sarge. Voor alles. U hebt mijn leven in dit walgelijke hol net iets draaglijker gemaakt.' Adam bood hem zijn hand aan, hoewel hij niet zeker wist of Sarge hem aan zou nemen. Maar de kerel greep zijn vingers stevig vast en schudde hem de hand.

'Veel succes buiten, jongen. En probeer voortaan uit de problemen te blijven.'

'Ik zal mijn best doen.'

Sarge klopte hem nog een laatste keer op zijn schouder en liet Adam toen aan de agent achter de balie over. Nadat Adam de nodige papieren had getekend, gaf de man hem een bruine, papieren zak waarin zijn versleten leren portemonnee en zijn horloge zaten.

'Hier hebt u wat geld om een enkel treinticket naar het vasteland te kopen.' De agent schoof een stapeltje biljetten naar hem toe. 'De patrouilleboot zal u in de haven oppikken en naar de overkant brengen. Laat ik uw gezicht hier nooit meer zien.' De norske waarschuwing paste totaal niet bij de sympathieke blik van de man.

'Ik ben zeker niet van plan om terug te komen, meneer. Dank u wel.' Adam vouwde de biljetten op, stopte ze in zijn portemonnee en stak die in zijn zak. Het gewicht van het leer trok zijn broek langzaam maar zeker over zijn heupen naar beneden. Blijkbaar was hij tijdens zijn straf behoorlijk afgevallen. Hij hoopte dat het eten van mevrouw Harrison dat probleem snel zou oplossen.

Als zijn vader hem tenminste nog thuis zou verwelkomen.

Adam liet zijn jas over zijn schouders glijden en trok zijn pet over zijn verwarde, roodbruine haar. Een knip- en scheerbeurt zouden hem waarschijnlijk goeddoen. Hij stopte de zak met de rest van zijn kleren onder zijn arm en knikte de agent nog eens toe. Toen liep hij via de hoofdingang naar buiten.

Nog geen uur later stapte Adam de patrouilleboot af en liep hij de East 34th Street-pier op. De felle zon verblindde hem, terwijl hij de straat overstak. Op de hoek van First Avenue hield hij even stil. Hij was de drukte van de mensen, auto's en paarden niet meer gewend. De bel van de tram klonk; een geluid dat Adam al jaren niet meer gehoord had. De helderblauwe lucht en de lange straten lachten hem toe. In plaats van de tram te nemen, besloot hij naar het station te lopen en in de eerstvolgende trein naar Long Island te stappen.

Hij wandelde door de straten en genoot van de vrijheid om te gaan en staan waar hij maar wilde, zonder door een bewaker in de gaten te worden gehouden. Het voelde bijna decadent om van de frisse lucht te genieten. Hij bleef in de richting van het treinstation lopen, maar zijn pas vertraagde toen hij in een buurt kwam die hij ooit goed kende. Onwillekeurig begon hij sneller te lopen, tot hij het adres vond dat hij zocht.

Adam bleef aan de overkant van het hoge, stenen gebouw op Lexington Avenue staan en bekeek de gevel van het pand. Op een gegraveerd messing plaatje stond dat zich hier het St. Rita's-weeshuis bevond. Door de jaren heen waren er een paar dingen aan het gebouw veranderd, merkte Adam op, terwijl hij zijn herinneringen ophaalde. Daar waren zijn zusje en haar man Rylan, de nieuwe directeur, vermoedelijk verantwoordelijk voor. Boven aan de cementen trap stonden bij de ingang vrolijke bloempotten. Onder de ramen op de eerste verdieping hingen plantenbakken met kleurrijke bloemen. Colleen had altijd al van verse bloemen gehouden.

Adam weifelde wat hij het beste kon doen en stak uiteindelijk de straat over. Hij wilde Colleen niet zomaar storen, maar de mogelijkheid dat hij een glimp van haar opving, kon hij niet weerstaan. Door een open raam klonken de stemmen van kleine kinderen. De opgewekte klanken wekten een intense

heimwee bij Adam op. Was hij zelf ook ooit zo onbezorgd geweest? Zelfs als tienjarig jongetje lachte hij bijna nooit en had hij nooit zorgeloos kunnen spelen. Anders dan de wezen achter deze muren had Adam in zijn leven elke mogelijke kans gehad, en toch klonken zij gelukkiger dan hij ooit was geweest.

Hij voelde een steek in zijn hart toen hij dacht aan zijn temperamentvolle zus, die binnen voor de kinderen zorgde. Hij wilde dat hij de moed had om de trap op te lopen, zijn armen om haar heen te slaan en haar te vertellen hoeveel hij haar de afgelopen jaren had gemist. Hij wist echter niet of hij wel welkom was en dus bleef hij als verstijfd op zijn plek staan. Ondanks de brieven die hij tijdens zijn gevangenisstraf van Colleen gekregen had, wist Adam niet hoe ze nu daadwerkelijk over hem dacht. Zou ze hem omhelzen of hem de deur wijzen? Hij zou het haar niet kwalijk nemen als ze dat laatste deed, aangezien hij niet eens naar haar bruiloft gekomen was. Als hij destijds geweten had dat hij een paar weken na haar trouwdag in de Lucky Chance Saloon opgepakt zou worden, had hij ongetwijfeld een andere keuze gemaakt.

Het was een van de vele dingen waar hij spijt van had.

Hij stak zijn handen in zijn zakken en zette toen met pijn in zijn hart een stap achteruit. Maar juist toen hij weg wilde lopen, hoorde hij opgewonden stemmen aan de zijkant van het gebouw. Hij volgde het geluid door een steegje dat naar de achterkant van het pand leidde. Daar stond een ijzeren hek, maar gelukkig was hij lang genoeg om over de heg aan de andere kant van het hek heen te kijken.

‘Rennen, Billy. Je redt het heus wel!’ schreeuwde een lange knaap naar een andere jongen, die langs honken van jutezakken rende.

Achter op het grasveld zag hij een donkerharige vrouw die haar rokken omhooghield en achter de bal aan rende. Met een

soepele beweging raapte ze hem van de grond en gooide ze hem naar een jongen die op het tweede honk stond. Ondanks haar inspanning wist de looper echter het tweede honk te halen. De ene helft van de groep kreunde teleurgesteld, terwijl de andere helft in juichen uitbarstte.

De vrouw liep lachend terug. 'Goed zo, Billy. Wie is er nu aan slag?'

Het viel Adam op dat ze een sterk Iers accent had. Het klonk alsof ze nog maar net van de boot uit Europa gestapt was.

Een klein, blond meisje rende naar de vrouw toe en sloeg haar armen om haar rokken heen. 'Miss Montgomery, ik moet naar de wc.'

De vrouw knielde voor de kleuter neer en pakte haar hand. 'Hoe heet je ook alweer, lieverd?'

'Sarah.'

De vrouw zwaaide naar een van de oudere meisjes aan de andere kant van de tuin. 'Kun je Sarah misschien voor me mee naar binnen nemen, alsjeblieft?'

'Ja, mevrouw.' Ze liep naar haar toe en nam Sarah bij de hand. Toen verdween ze uit het zicht.

'Kan meneer Rylan niet met ons komen spelen?' Een jongen met warrig haar rende opgewonden naar miss Montgomery toe.

'Nu even niet. Ik ben bang dat hij aan het werk is.' Ze sloeg haar armen over elkaar en keek hem quasibeleddig aan. 'Ben ik soms niet goed genoeg voor jullie?'

De jongen grijsde. 'Zo slecht speelt u niet... voor een meisje.'

Met een overdreven brul sprong ze op hem af om hem te grazen te nemen. Hij gilte en dook om haar heen. Adam was zo gefascineerd door de charmante jonge vrouw dat hij zich te laat beseftte dat de jongen regelrecht op hem af rende. Snel dook hij weg. Hadden ze hem gezien?

Adam bleef ineengedoken zitten. Aan de andere kant van de

heg klonk hard gefluister. Het had geen zin meer om te vluchten. Zodra hij zich bewoog, zou hij vast betrapt worden.

Het hek ging met het nodige gekraak open. Zwierende rokken kwamen de hoek om en voordat Adam het goed en wel doorhad, stond de vrouw uit het weeshuis voor hem.

‘Kan ik u misschien ergens mee helpen, meneer?’ Hoewel ze het beleefd vroeg, bleek uit haar toon en gezichtsuitdrukking overduidelijk dat ze hem voor geen centimeter vertrouwde.

Met haar lichtgrijze ogen wist ze hem meteen te betoveren. Hij ging rechtop staan. ‘Nee hoor, dank u wel.’

Ze balde haar handen tot vuisten en zette ze tegen haar heupen. ‘Mag ik dan vragen waarom u ons zo staat te bespioneren?’

Lieve help, wat een pittige tante. Hoewel hij een kop groter was en dus ruim boven haar uittorende, kon hij geen greintje angst bij haar bespeuren. Adam schuifelde wat heen en weer. Hoe kon hij haar zijn gedrag het beste uitleggen? ‘Het spijt me als ik u bang gemaakt heb. Ik hoorde de kinderen en was benieuwd wat ze aan het spelen waren.’ Hij trok zijn pet iets verder over zijn hoofd en knikte toen even naar haar. ‘Fijne dag nog.’

De vrouw liet haar blik van de pet, die hij over zijn lange haar getrokken had, naar zijn wijde kleren en zijn versleten schoenen gaan. Wat moest ze wel niet van hem denken? Dat hij een of andere zwerver was die hier zijn kost bij elkaar probeerde te scharrelen? Zijn hart begon sneller te kloppen, maar gelukkig niet om een geheel onplezierige reden. Voor het eerst in jaren voelde hij weer dat hij leefde en dat al zijn zintuigen op scherp stonden.

Ze keek hem fel aan en even dacht hij dat ze hem nog iets zou toesnauwen, maar in plaats daarvan stak ze haar kin in de lucht. ‘Laat ik u hier niet nog eens zien dralen, want dan zal ik de wijkagent moeten bellen.’

‘Dat zal niet nodig zijn, mevrouw. Ik ben al weg.’ Hij wilde nog naar Colleen informeren, maar dat zou zijn zus alleen maar

in een ongemakkelijke positie brengen. Als hij naar haar vroeg, zou ze immers moeten uitleggen wie hij was en waarom hij niet binnengekomen was om haar zelf te spreken.

Met een onverklaarbare tegenzin draaide Adam zich om en liep hij terug naar de straat. Had hij de beeldschone miss Montgomery maar in een andere tijd ontmoet – voordat hij zijn leven geruïneerd had.

Maggie liep over het zachte tapijt door de gang van het weeshuis. ‘Ik had nooit gedacht dat een weeshuis er zo prachtig uit zou zien,’ zei ze tegen Colleen.

Maggie had een tijdje honkbal met de kinderen gespeeld, terwijl Colleen een probleem met de levering van de boodschappen had opgelost. Nu kon ze zich echter volledig concentreren op de rondleiding die Colleen haar had beloofd.

Colleen lachte. ‘Ik begrijp precies wat je bedoelt. De eerste keer dat ik hier kwam, dacht ik dat er ratten door de gangen zouden rennen en ik tientallen in vossen geklede kinderen zou aantreffen.’

Maggie begon hardop te lachen. ‘Zo te horen had je een behoorlijk levendige fantasie.’

‘Inderdaad.’ Colleen grinnikte, terwijl ze de deur naar een van de kamers opende en Maggie naar binnen leidde. ‘Het echtpaar dat dit gebouw aan de nonnen doneerde, stond erop dat het met het beste meubilair en de mooiste spullen werd ingericht. Deze kinderen zijn de dierbaarste mensen in hun leven al verloren en dus wilden ze dat ze zich hier gekoesterd en geliefd zouden voelen.’

‘Volgens mij waarderen de kinderen zeer wat er voor ze gedaan wordt.’

‘De meesten zijn inderdaad dankbaar.’ Colleen leidde haar een tweede deur door. ‘Dit is de gemeenschappelijke ruimte. Hier organiseren we allerlei activiteiten, van gebedsdiensten tot muziekoptredens.’

Zodra Maggie de piano zag, kon ze nergens anders meer naar kijken. Ze liep naar het instrument toe en liet haar vingers liefdevol over het mahoniehouten deksel glijden.

‘De piano is door hetzelfde koppel gedoneerd als het gebouw. De vrouw was een beroemd pianiste, is me verteld. Speel je zelf ook?’

Maggie keek op en zag dat Colleen haar aankeek. ‘Ja. Piano en orgel.’ Ze beroerde de toetsen en luisterde naar de zachte tonen die door de kamer klonken. ‘Om thuis wat extra geld te verdienen, gaf ik de kinderen van welgestelde ouders muziekles.’

Colleen trok een wenkbrauw op. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik tijdens mijn bezoek een piano bij jullie heb gezien.’

‘De dominee liet me de piano in onze kerk gebruiken. Ik merk nu pas hoeveel ik het spelen gemist heb.’

‘Gebruik onze piano gerust hoor, als de kinderen geen les hebben. Dit is trouwens ons klaslokaal.’

Maggie nam zichzelf voor de piano niet al te lang onbespeeld te laten en volgde Colleen naar de aangrenzende kamer. Ze nam de rijen bureaus, planken vol boeken en het krijtbord aan de muur in zich op. ‘Wat geweldig. Veel mooier dan ons schoolgebouw thuis.’ Opeens verlangde ze terug naar de oude plattelandschool en de klasgenoten uit haar kindertijd.

Colleen glom van trots. ‘Geweldig, hè? Als lerares zal je deze ruimte vast iets beter willen bekijken.’

‘Inderdaad.’ Maggie liep naar een van de boekenkasten en liet haar vingertoppen over de ruggen van de boeken glijden. Toen viel haar blik op een hoge kast achter in de ruimte. ‘Mag ik?’

‘Natuurlijk.’